



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudců Daniely Zemanové a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká pošta, s. p.**, se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2014, čj. 6 A 355/2011-46, ze dne 3. 3. 2014, čj. 6 A 355/2011-42 a ze dne 2. 10. 2013, čj. 6 A 355/2011-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost směřující proti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2013, čj. 6 A 355/2011-30 a ze dne 3. 3. 2014, čj. 6 A 355/2011-42 **se odmítá.**
- II. Ve zbytku **se** kasační stížnost **zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se domáhal ochrany před nečinností žalované. Přitom žádal o osvobození od soudních poplatků. Usnesením ze dne 2. 10. 2013 uvedeným v záhlaví městský soud žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl. Proti tomuto usnesení žalobce brojl kasační stížností, které ovšem Nejvyšší správní soud nevyhověl (rozsudek ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 145/2013-12). Městský soud následně usnesením ze dne 3. 3. 2014 žalobce opětovně vyzval k zaplacení soudního poplatku za žalobu a posléze usnesením ze dne 28. 3. 2014 řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku zastavil (obě usnesení též uvedena v záhlaví).

[2] Proti všem třem v záhlaví uvedeným usnesením podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

[3] Podle § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž se pouze upravuje vedení řízení. Takovými rozhodnutími jsou v zásadě usnesení vydávaná v průběhu řízení, nemající vliv na rozhodnutí ve věci samé, tedy rozhodnutí, u nichž odnětí možnosti brojít proti nim kasační stížností stěžovatele v jeho právech účastníka řízení nikterak nezkracuje.

[4] Zdejší soud již v usnesení ze dne 27. 2. 2006, čj. 5 As 15/2005-47, č. 973/2006 Sb. NSS konstatoval, že usnesení krajského soudu, kterým byl žalobce vyzván k úhradě soudního poplatku, je právě rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení [srov. též rozsudek NSS ze dne 16. 4. 2008, čj. 1 As 2/2008-47 nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03 (N 56/40 SbNU 547)]. Kasační stížnost je tedy nepřipustná v části, ve které stěžovatel brojí proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 3. 2014, čj. 6 A 355/2011-42.

[5] Kasační stížnost je nepřipustná i v tom rozsahu, v němž stěžovatel zpochybňuje usnesení téhož soudu ze dne 2. 10. 2013, čj. 6 A 355/2011-30. V tomto případě brání přezkumu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. O této věci totiž Nejvyšší správní soud již rozhodoval rozsudkem čj. 1 As 145/2013-12 cit. v bodě [1] shora.

[6] Nad rámec již zmíněných důvodů nepřipustnosti částí kasační stížnosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že kasační stížnost proti oběma usnesením byla navíc podaná opožděně.

[7] Kasační stížnost proti usnesení městského soudu ze dne 28. 3. 2014, kterým bylo řízení o žalobě zastaveno, byla podána včas a podle § 102 a násl. s. ř. s. je přípustná. Nejvyšší správní soud se mohl důvody kasační stížnosti zabývat jen v rozsahu námitek, které směřují proti tomuto usnesení.

[8] Stěžovatel městskému soudu vytýká, že soudcovská lhůta pro zaplacení soudního poplatku nebyla v této věci přiměřená. Stěžovatel prý nedostal reálný časový prostor k zaplacení soudního poplatku. Brání se také proti označování své osoby jako kverulanta, neboť jeho postup ve všech řízeních není fakticky totožný. Soud si nesmí dovolit zpochybnit žádost účastníka řízení. Nesmí dospět k závěru, že není vážně míněna, neboť jedna ze sta jeho žalob může být důvodná.

[9] Žalovaný se v poskytnuté lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Přitom soud na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení žalobce

pokračování

advokátem v řízení netrval (blíže viz rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2012, čj. 4 Ads 66/2012 – 22).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Z napadeného usnesení vyplývá, že městský soud stěžovatele opětovně vyzval k úhradě soudního poplatku ve lhůtě 10 dnů. Stěžovatel však žádal o prodloužení této lhůty o několik měsíců. Vzhledem k tomu, že předcházející obdobné žádosti stěžovatele v jiných věcech byly neúspěšné a stěžovateli v nich nešlo o úspěšné dovedení řízení do konce, nýbrž se snažil o neustálé prodlužování sporu, městský soud nerozhodoval o žádosti o prodloužení lhůty samostatným usnesením. Městský soud proto také odkázal na argumentaci v jiných rozhodnutích téhož stěžovatele.

[13] Právní úprava zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku je obsažena v § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, dle kterého platí, že *„nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“* Soud tedy může řízení zastavit, jestliže žalobce soudní poplatek nezaplatil, přestože byl před zastavením řízení k jeho zaplacení soudem vyzván. Oba tyto předpoklady byly v případě stěžovatele splněny.

[14] Nejvyšší správní soud má za to, že městský soud mohl při posuzování žádosti o prodloužení lhůty vycházet i z informací získaných v dosavadních řízeních toho samého stěžovatele. Na jejich základě pak mohl vyvodit závěry o stěžovatelových rutinních procesních strategiích a praktikách. Městský soud ve svém usnesení přesvědčivě odůvodnil, proč nebylo namístě této žádosti vyhovět.

[15] Důvodná není ani námitka, že lhůta k zaplacení soudního poplatku byla pro stěžovatele příliš krátká. Soud dal stěžovateli 10 dnů od doručení výzvy k zaplacení (tato lhůta uplynula 17. 3. 2014). Takto určenou lhůtu nelze považovat za nepřiměřenou s ohledem na skutečnost, že šlo o lhůtu náhradní (tj. lhůtu ke splnění povinnosti, k níž byl stěžovatel povinen již dříve, neboť poplatek za žalobu byl splatný dnem jejího podání; stěžovateli tak byla dána možnost dodatečně soudní poplatek zaplatit). Stěžovatel navíc mohl soudní poplatek zaplatit i po uplynutí této lhůty, a to až do právní moci usnesení o zastavení řízení, která nastala dne 10. 4. 2014 (dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích totiž usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci). Městský soud řádně objasnil, proč napadeným usnesením řízení zastavil, poukázal na všechna relevantní zákonná ustanovení, která na věc dopadají, a řádně je na věc aplikoval. Ostatně jiný postup než zastavení řízení nebyl v projednávané věci možný.

[16] Zbývající námitky ohledně žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a jeho návrhu na ustanovení advokáta nesměřují proti nyní přezkoumávanému usnesení.

[17] Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Z tohoto důvodu soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2014

Zdeněk Kühn
předseda senátu